

maa fige, næsten mistroiff; en midlertidig Finantsbevilling, som ikke har en udtryffeligg Lids-termin, vil kunne misbruges til at lade være at gjentage Bestræbelserne for at faae tilveiebragt en ordinær Finantslov. Men trods dette, at jeg sølte mig forsaavidt beroliget, at jeg affholdt mig fra, hvad der heller ikke kunde have havt nogen praktiff Betydning, at stille Wædringsforslag — og at tale, altsaa blot gjøre Noget, der kunde siges at være en Demonstration, dertil fandt jeg ingen Anledning — trods dette, siger jeg, kunde jeg dog ikke forsjone mig med den midlertidige Finantsbevilling, som den kom til at foreligge. Seg stemte ikke for den; jeg gif min Bei.

Seg har nu tilladt mig at angive, hvorfor det efter min Formening maa anses for at være konstitutionelt urigtigt, at man har opgivet at bestrebe sig for at tilveiebringe en ordinær Finantslov for Finantsaaret 1881—82, og at man i dens Sted har ladet sig nøie med den midlertidige Finantsbevilling, indskydende sig under, at der ikke i den findes nogen bestemt Lidsbegrændsning. Seg gaar nu over til den anden Side af Sagen, den nemlig, hvorvidt det maa anses for at have været hensigtsmæssigt eller uhenigtsmæssigt ikke at bringe Sagen for paany. Seg for min Del skal ikke bruge noget stærkt Udtryk i den Henseende. For det Første vil jeg da fige, at det forekommer mig, at, selv om man nok saa meget havde den Overbevisning, at det var konstitutionelt berettiget, juridiff berettiget, at lade være med paany at fremlægge Finantsloven for Finantsaaret 1881—82, burde man dog helst gjøre dette, forsaavidt man dog vel maatte kunne erkjende, dels at den Slags Spørgsmaal kunne omtvistes, og dels at det vilde blive omtvistet, og at det vilde fremtalde nogen Misforståelse, naar man ikke gjorde det. For ikke bestomindre at unblade at fremlægge Finantslovsforslaget paany, skulde der derfor, forekommer det mig, være ganske betydelig gode Grunde tilstede. Spørgsmaalet er da, om saadanne ere tilstede. Seg har nu den Tro, at det ikke har tjent til at lette eller fremme Forhandlingerne eller Udsigterne til en fredelig Løsning af den Konflikt, hvori vi nu uimodsigelig befinde os, at Regjeringen ikke paany har fremlagt Finantsloven for 1881—82. Seg tror tvertimod, at denne Omstændighed vil bidrage til at vanskeliggjøre Situationen, den vil komplicere Situationen, som iforveien kan være kompliceret nok. Man har sagt, at det jo kunde forudses, at det, at komme frem paany med Finantslovsforslaget for 1881—82, kun var at forøge Dyrngen af Makulatur; der kunde ikke være mindste Forventning om, at der kom noget Resultat ud deraf. Nu ja, hvis man ogsaa endelig forgjæves lod tage et Aftryk af Finantslovsforslaget, som vel maa antages at have staaet eller kunnet staa i Trykkeriet, saa vor jo den Ulykke da ikke saa stor;

men naar man iøvrigt betragter det som en given Ting, at det ikke vilde kunne nytte i mindste Maade at fremkomme med dette Finantslovsforslag, saa er det jo naturliggvis, fordi man rekonnerer saaledes: Hvor kunde der ventes at komme noget Resultat ud af at forelægge paany det samme Finantslovsforslag for det samme Folkething. Man kunde jo dertil fige, at det var jo i og for sig ikke nødvendig, at det blev det samme Folkething, det var jo Regjeringens Net at bringe et andet Folkething tilstede, eller i alt Fald at gjøre Forsøg derpaa. Den konstitutionelle Berettigelse i den Henseende fra Regjeringens Side vilde Ingen kunne bestride, jeg bestrider den i alt Fald ikke. Men uden at jeg skal inblade mig paa at tale om de foregaaende Oplysninger hverken om at de overhovedet stete, eller om den Maade, hvorpaa de stete, vil jeg kun fige, at jeg finder, at det er meget forklarligt fra Regjeringens Standpunkt, at man ikke havde Lyft til at foretage en 3die Opløsning. Altsaa forsaavidt lader jeg dette Punkt ligge. Men var det dernæst nødvendig at forelægge affurat den samme Finantslov, som man tidligere havde forelagt? Herom skal jeg tillade mig at bemærke, at det forekommer mig, at det i ethvert Tilfelde dog vel maatte have været muligt for Regjeringen ikke at gjenoptage paa det nye Finantslovsforslag de Punkter i det Finantslovsforslag, der blev forelagt i August Maaned, som end ikke Landsthinget gjorde noget Forsøg paa at faa fatte ind, efter at de vare udstemte her i Folkethinget. Forsaavidt er det dog klart, at man kunde have fundet sig i nogen Forskjel mellem det Finantslovsforslag, som blev forelagt i August, og det, som skulde forelægges i Efteraaret 1881. Men vil man nu spare mig, at det var jo forholdsvis Bagateller, at Enhver jo ved, at det ikke var om disse Punkter, at Striden stod, saa skal jeg villig indrømme — thi jeg ønsker at indrømme den høie Regjering alt Muligt — at der var stor Sandsynlighed, overveieende Sandsynlighed for, at Udelabelsen af disse mindre betydende Punkter ikke vilde væsentlig have forandret Finantslovsforslagets Karakter. Men var der ikke andre Punkter, paa hvilke man ogsaa kunde have gjort Indrømmelser? Det forekommer da mig, at, hvad man paa en Maade ved, hvad der senere er passeret, har erkjendt, at man kunde undvære af andre særlige Grunde for indeværende Aar, eller som man ikke har anset det for nødvendig at forlange paa Tillægsbevillingsloven for indeværende Finantsaar, det kunde man ogsaa have fundet sig i at lade udgaa eller unbladt at optage paa Finantslovsforslaget for 1881—82, naar dette blev fremlagt i December 1881. Man vil jo ved at sammenholde Finantslovsforslaget, saaledes som det blev vedtaget af Landsthinget i Augustsamlingen i forrige Aar, med Tillægsbevillingsloven, som blev forelagt for et Par Dage